



## FERENC PÁPA ÜZENETE 2025 NAGYBÖJTJÉRE

2025. március 5.

### Járjunk együtt a reményben

Kedves Testvérek!

A hamvazkodással mint a bűnbánat jelével megkezdjük éves nagyböjti zárandoklatunkat, a hit és a remény jegyében. Az Egyház mint anya és tanítómester arra hív bennünket, hogy készítsük elő szívünket és nyíljunk meg Isten kegyelme előtt, hogy örömmel ünnepelhessük Urunk Jézus Krisztus húsvéti diadalát a bűn és a halál felett, ahogyan Szent Pál is vallotta: „A győzelem elnyelte a halált! Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?” (1Kor 15,54–55). Hitünknek ugyanis az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztus a középpontja és ő a biztosítéka annak a nagy ígérethez kapcsolódó reménynek, amelyet az Atya már beteljesített őbenne, szeretett Fiában: az örök életnek (vö. Jn 10,28; 17,3).<sup>1</sup>

Ebben a nagyböjtben, melyet a szentév kegyelme gazdagít, szeretnék megosztani veletek néhány gondolatot arról, mit jelent *együtt haladni a reményben* és felfedezni a megtérésre szólító meghívásokat, melyeket Isten irgalma – egyénileg és közösségileg – mindannyiunkhoz intéz.

Először is, *úton lenni*. A jubileumi év mottója, „a remény zárandokai”, Izrael népének az ígéret földje felé vezető hosszú vándorútjára emlékeztet bennünket. A Kivonulás könyve elbeszéli a rabszolgaságból a szabadságba vezető nehéz utat, melyet az Úr akart és vezetett, aki szereti népét és mindig hűséges hozzá. Nem gondolhatunk azonban a kivonulás bibliai elbeszélésére anélkül, hogy eszünkbe ne jutnának azok a testvéreink, akik ma is menekülnek a szegénység és az erőszak elől egy jobb élet reményében, amelyet maguknak és szeretteiknek keresnek. Ebből fakad a megtérésre szólító első meghívás, hiszen valamennyien zárandokok vagyunk az életben. Mindannyian feltehetjük magunknak a kérdést: milyen hatással van ez a helyzet az életemre? Tényleg úton vagyok-e vagy inkább bénult és mozdulatlan vagyok, félelemmel és reménytelenséggel telve vagy éppen belekényelmesedtem a saját világomba? Keresem-e a szabadulás útját a bűnös és a méltóságomtól megfosztó helyzetekből? Jó nagyböjti gyakorlat lenne találkozni migránsokkal vagy zárandokokkal, és engedni, hogy történetük megérintsen bennünket. Ez segíthetne megérteni, mit kér tőlünk Isten, hogy az Atya háza felé tartva egyre jobb *úton lévőkké* váljunk. Ez egy jó „vizsga” a vándor számára.

Másodszor, *együtt járni az úton*. Az Egyház hivatása az, hogy szinodálisak legyünk, együtt haladjunk.<sup>2</sup> A keresztények arra kaptak meghívást, hogy közösen járják útjukat, soha ne magányos vándorként. A Szentlélek arra ösztönöz bennünket, hogy kilépjünk önmagunkból Isten és testvéreink felé, és soha ne zárkózzunk be saját világunkba.<sup>3</sup> Együtt járni azt jelenti, hogy az együttteremtőkké válunk, abból a közös méltóságból kiindulva, amely Isten gyermekeiként

<sup>1</sup> Vö. Ferenc pápa: *Dilexit nos* enciklika (2024. október 24.), 220.

<sup>2</sup> Vö. *Homília Giovanni Battista Scalabrini és Artemide Zatti szentté avatási miséjén*, 2022. október 9.

<sup>3</sup> Vö. uo.

megillet bennünket (vö. Gal 3,26–28); azt jelenti, hogy egymás mellett megyünk, anélkül, hogy eltipornánk vagy elnyomnánk a másikat, irigység és képmutatás nélkül, és nem engedve, hogy bárki is lemaradjon vagy kizárva érezné magát. Ugyanabba az irányba tartunk, ugyanazon cél felé törekszünk, miközben szeretettel és türelemmel meghallgatjuk egymást.

Ebben a nagybőjtben Isten azt kéri tőlünk, hogy vizsgáljuk meg, vajon életünkben, családjainkban, munkahelyeinken, plébániai vagy szerzetesi közösségeinkben képesek vagyunk-e együtt haladni másokkal, meghallgatni egymást, legyőzni annak kísértését, hogy önmagunkba zárkózunk és csak a saját szükségleteinkkel törődünk. Kérdezzük meg magunktól az Úr előtt, hogy képesek vagyunk-e együtt dolgozni püspökként, papként, megszentelt személyként vagy világi hívőként Isten országának szolgálatában! Befogadó magatartást tanúsítunk-e konkrét tettekkel azokkal szemben, akik közelednek hozzánk és azokkal szemben is, akik távol maradnak? Engedjük-e, hogy a közösség részévé váljanak az emberek vagy inkább a peremre szorítjuk őket?<sup>4</sup> Erre a megtérésre szólít a második meghívás: térjünk át a szinodalitásra.

Harmadsorban, ezt az utat egy ígéret *reményében* járjuk együtt. *A remény, mely nem csal meg* (vö. Róm 5,5), a szentév központi üzenete<sup>5</sup> legyen a távlata a húsvét győzelméhez vezető nagybőjti utunknak. Ahogyan XVI. Benedek pápa tanította a *Spe salvi* kezdetű enciklikában: „Az embernek szüksége van a feltétel nélküli szeretetre. Szüksége van arra a bizonyosságra, amelynek alapján elmondhatja: »Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van« (Róm 8,38–39).”<sup>6</sup> Jézus, szerelmünk és reményünk feltámadt,<sup>7</sup> él és dicsőségesen uralkodik. A halál győzelemmé változott, és ebben, Krisztus feltámadásában rejlik a keresztények hite és nagy reménye!

Ez tehát a harmadik meghívás a megtérésre: reméljünk és bízunk egyre jobban Istenben és az ő nagy ígéretében, az örök életben! Kérdezzük meg magunktól: valóban hiszem-e, hogy Isten megbocsátja bűneimet? Vagy úgy élek, mintha saját erőmből megválthatnám magamat? Megélem-e konkrétan a reményt, mely segít értelmezni a történelem eseményeit és ösztönöz elköteleződni az igazságosság, a testvériség és a közös otthon gondozása mellett, ügyelve arra, hogy senki se maradjon le?

Testvéreim! Istennek Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretete megőriz bennünket a reményben, mely nem csal meg (vö. Róm 5,5). Ez a remény „a lélek biztos és szilárd horgonya”.<sup>8</sup> Az Egyház ebben a reményben imádkozik, hogy „minden ember üdvözljön” (1Tim 2,4) és várja, hogy a menny dicsőségében Krisztussal, a vőlegényével egyesüljön. Avilai Szent Teréz szavait idézve: „Reménykedj, lelkem, reménykedj. Nem ismered sem a napot, sem az órát. Virrassz éberem, hiszen minden igen gyorsan múlik, jóllehet türelmetlenséged képtessé teszi azt, ami biztos, hosszúvá az időt, ami rövid” (*A lélek kiáltásai Istenhez*, 15, 3).<sup>9</sup>

Szűz Mária, a reménység anyja járjon közben értünk és kísérjen bennünket nagybőjti utunkon! Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2025. február 6-án, Miki Szent Pál és társai, vértanúk emléknepjén.

*Ferenc*

---

<sup>4</sup> Vö. uo.

<sup>5</sup> Vö. Ferenc pápa: *Spes non confundit* bulla (2024. május 9.), 1.

<sup>6</sup> XVI. Benedek pápa: *Spe salvi* enciklika (30 novembre 2007), 26.

<sup>7</sup> Vö. húsvétvasárnapi szekvencia.

<sup>8</sup> Vö. *A Katolikus Egyház katekizmus*, 1820.

<sup>9</sup> Uo. 1821.